

ORDENACIÓ PRESBITERAL de JORGE LUIS SALAS i JEAN DE DIEU NDIZEYE

Catedral de Vic // 4-10-2015

Jr 1,4-9 /// 2Co 5,14-20 /// Jn 10,11-16

Sr. Rector del Seminari Diocesà de Vic,
Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta catedral basílica de Sant Pere de Vic,
Sr. Rector del Seminari Interdiocesà de la Tarraconense,
Germans preveres i diaques,
Familiars i amics de mossèn Jorge Luis i mossèn Jean de Dieu,
Germans, tots fills estimats de Déu.

La història de la vocació sacerdotal dels nostres germans Jorge Luis i Jean de Dieu ha arribat avui al moment de la crida solemne i definitiva per a esdevenir preveres de l'Església, al servei d'aquesta diòcesi de Vic, amb el cor ben obert a tota l'Església estesa d'orient a occident. El moment que acabem de viure amb la crida i l'elecció fa present la crida de Déu als nostres germans, que va iniciar-se en el seu cor de joves als seus països nats, respectivament, al Perú i a Ruanda, i que, sota la providència de Déu, avui, en aquesta catedral de Sant Pere de Vic, arriba amb crida clara i resposta decidida. No hi ha cap mena de dubte, estimats germans, Jorge Luis i Jean de Dieu: el Senyor, per mitjà de la seva Església, us crida a ser sacerdots, a ser preveres. I tots nosaltres, germans, ens alegrem perquè el Senyor amb aquests dos germans ens fa el do de nous ministres que exerciran el sacerdoci apostòlic al servei de la nostra diòcesi, al servei de les parròquies i comunitats d'aquesta nostra Església de Vic.

Benvolguts germans ordenands, ben segur que en el vostre cor passen en aquests moments molts records, moltes vivències: persones estimades, moments de crida de Déu, de proves, de desànim, d'alegria... El camí de resposta al Senyor no és pas fàcil. La fidelitat que ens demana el Senyor no es fa pas sense lluita i esforç, sense pregària i sacrifici, sense suport dels altres i confiança il·limitada en la misericòrdia de Déu. El qui escolta la veu del Senyor ha de vèncer, com el profeta Jeremies, la por i s'ha d'abandonar amb confiança a les mans de Déu. El Senyor mai no abandona el qui en ell posa tota la seva confiança. El ministre del Senyor, si de cor s'aboca a complir la voluntat del Senyor i no cerca els seus propis interessos sinó els de Crist, no ha de témer res. En el seu cor i en la seva vida experimentarà la fortalesa de la mà del Senyor, com sant Pere en el llac de Galilea caminant sobre l'aigua i a punt d'enfonsar-se. La mà del Senyor, forta i tendra, sempre és a punt per a qui solament confia en ell (cf. Mt 14, 22-32).

Estimats germans, el sacerdoci és ofici d'amor. L'arrel del sacerdoci ministerial és l'amor de Crist. I ho és en el doble sentit. És l'amor de Crist l'arrel de la crida als qui ell porta en el cor, per tal que siguin en el món transparència d'ell, el bon Pastor; és a dir, que per mitjà de la seva persona, de les seves obres, de les seves mans, de la seva boca Crist es faci present. Crist és el bon Pastor que dona la vida per les seves ovelles, el qui les coneix pel seu nom, i elles el coneixen. La grandesa del ministeri

sacerdotal és la de fer present Crist sacerdot, amb una vida lliurada enmig del poble encomanat, amb la certesa clara que qui perd la vida per Crist i pel seu evangeli la troba (cf. Mt 16,25). Aquesta és la grandesa i, al mateix temps, la humilitat del ministre de Crist. Ell ha de viure l'actitud humil d'anar morint cada dia més i més a ell, perquè Crist visqui en ell. L'únic sacerdot entre Déu i els homes és Jesucrist, i els qui ell ha escollit són ministres seus. Els sacerdots de Crist no tenen altre sacerdoci que el d'ell. El que fan ho fa ell; quan bategen és ell qui bateja; quan beneeixen és ell qui beneeix. I el sacerdoci és ofici d'amor, a més, perquè solament pot ser exercit per aquell que en el seu cor no té cap altre amor que el de Crist. Solament el qui està enamorat del Senyor pot ser el seu ministre, essent sacerdot d'ell enmig de l'Església i del món. En efecte, el fonament de tot ministeri pastoral en l'Església és l'amor al Senyor dels sacerdots, que ha de dirigir tots els aspectes de la predicació i ensenyament, de la celebració dels sacraments i de la preocupació pel Poble de Déu encomanat. L'amor al Senyor és el que ens impulsa a estimar aquells que ell estima i acceptar de bona gana la tasca de comunicar el seu amor als qui serveixen. Quan l'amor a Crist és present en el cor del seu sacerdot, tota tasca encomanda, tota missió, gran o petita, fàcil o difícil, és plena de sentit i és causa de santificació, tant per a ell com per a tots els qui ell serveix.

Encara tinc altres ovelles que no són d'aquest ramat. També les he de conduir jo, i faran cas de la meua veu. Llavors hi haurà un sol ramat amb un sol pastor, ens ha dit Jesús en l'evangeli que avui hem escoltat. El ministeri sacerdotal té, en aquests moments, més que mai, un encàrrec clar: anar a la recerca de les persones per portar-los la Bona Nova de l'amor de Déu. Als ministres del Senyor se'ns demana d'anar al capdavant de la sortida missionera i evangelitzadora de l'Església. Hem de viure l'aspecte de ser pastors, que han d'anar, com ens diu el papa Francesc, tant al davant, com al mig i al darrere del ramat. Hem de viure a l'uníson, tant l'aspecte de pastors del Poble de Déu com el de ser pescadors d'homes, amb el desig d'anar a trobar tots i cada un dels qui tenim encomanats, més enllà del petit ramat, més enllà dels batejats, arribant a tots els homes, siguin creients o no creients en Crist.

Fills estimats, avui rebreu un gran do del Senyor. Un do que demana de vosaltres una resposta amb la santedat de la vida. El do que rebreu per la imposició de mans i la pregària de l'Església us farà ser enmig del món transparència de Crist. Però aquest do s'ha de fer vida, vida autèntica amb la força de l'Esperit Sant, per a ser llum per als altres. Tot el vostre ser, tota la vostra persona restarà com a expropiada a fi que Crist visqui en vosaltres. Els altres, tots aquells a qui servireu, volen veure Crist en la vostra persona i en el vostre ministeri. Un ministeri que us demana la fidelitat dels administradors dels misteris de Déu, per tal que el poble sigui regenerat pel baptisme, s'alimenti del pa de l'Eucaristia, els pecadors puguin reconciliar-se amb Déu i els germans, i que, principalment els malalts i els presos, rebin el confort de la misericòrdia sanadora i alliberadora. Que n'és, de gran, el ministeri sacerdotal! Que n'és, al mateix temps, de gran, la responsabilitat dels sacerdots! Sant Francesc d'Assís tenia un ardent fervor, que li penetrava fins al moll dels ossos, pel sacrament del Cos del Senyor i, per això, volia que es tinguessin en molta veneració les mans del sacerdot, a les quals s'ha concedit el poder tan diví

de realitzar aquest sacrament. Deia amb freqüència: «Si em succeís de trobar-me al mateix temps amb algun sant que ve del cel i amb un pobre sacerdot, m'avançaria a presentar els meus respectes al prevere i correria a besar-li les mans, i diria: "Escolta, sant Llorenç, espera, perquè les mans d'aquest toquen el Verb de vida i posseeixen quelcom per damunt del que és humà"» (*Celano, Vida segunda*, 201). Però també era molt clar sant Francesc respecte als sacerdots que no complien la seva missió. Deia als seus germans, amb força i dolcesa al mateix temps: «Hem estat enviats en ajut dels clergues per a la salvació de les ànimes, amb la finalitat de suplir el que manca en ells. Cadascú rebrà la recompensa conforme, no a la seva autoritat, sinó al seu treball... I, si ells impedeixen la salvació dels pobles, correspon a Déu donar el càstig, que, per cert, els el donarà en el temps oportú... Encobriu —concloïa— les seves caigudes, supliu les seves moltes deficiències; i, quan féssiu aquestes coses, sigueu més humils» (*Ibídem*, 146).

En aquest moment de gràcia, en què els nostres germans Jorge Luis i Jean de Dieu esdevenen sacerdots de Crist, ens cal fer una crida clara als joves de la nostra diòcesi. Déu crida molts d'ells a esdevenir sacerdots de Crist. És gran la collita i fan falta molts segadors. Ens cal pregar confiadament al Senyor, l'amo dels sembrats, perquè hi envii treballadors. Hem de pregar amb insistència per tal que els cors dels joves cridats siguin la terra bona que doni el fruit que vol el Senyor. I hem de tenir més gosadia a proposar-ho i, sobretot, més gosadia a portar els nostres infants i joves a les fonts del trobament personal amb Crist, que viu en la seva Església, com són la pregària, els sacraments, sobretot l'Eucaristia i la confessió. Acompanyar infants i joves a fressar els camins de la vida evangèlica, la vida de servei i generositat, de pregària i d'humilitat, en el si de les parròquies i comunitats serà, sense cap mena de dubte, primavera de vocacions al servei dels més pobres i necessitats de la nostra societat, a tots els qui en el nostre món cerquen, moltes vegades sense saber-ho, la misericòrdia del nostre Déu.

En la vida del sacerdot hi ha de tot: moments de força i moments de feblesa, moments d'alegria i moments de sofriment, moments de pau i moments de turbulència. Maria, mare de Crist, l'únic i gran sacerdot, és també la mare dels sacerdots. El papa Francesc convidava en una ocasió uns sacerdots joves a refugiar-se sempre sota el mantell de santa Maria, Mare de Déu. El sacerdot mai no és orfe; sempre té Maria com a mare. I ella ho és sempre, i sempre, també, hi és; i encara més, si és possible, en els moments de feblesa, de sofriment, de turbulència. A ella, a santa Maria, doncs, encomanem aquests dos germans nostres que rebran el do del sacerdocí apostòlic en el grau de preveres, perquè sempre i en tot moment siguin allò que avui rebran, tant en el seu cor com en les seves vides lliurades del tot al servei de Crist, a qui sigui donada, en la seva Església i en el món, la glòria amb el Pare i l'Esperit Sant pels segles dels segles. Amén.